

Київ — серце України

Київ — моє рідне місто. «Як тебе не любити, Києве мій». Саме так співається у відомій українській пісні. Кожен українець мріє потрапити до серця України. Адже наша столиця — це щось неймовірне. Всі захоплюються її красою. Київ — одне з найстаріших міст. І зараз воно дійсно може похизуватися тим історичним надбанням яким має. Звичайно, їх було безліч, та виключно всі змушують кожного українця пишатися цим старовинним містом.

Близько тисячоліття тому на території України була середньовічна монархія Київська Русь, яка проіснувала протягом десятка століть. Після її розпаду утворилася нова держава — Галицько-Волинське королівство. Цей період в історії України був насичений боротьбою з Польщею та Литвою українського народу за свою незалежність. І тільки після того, коли видатний український політичний, військовий та громадський діяч Богдан Хмельницький у 1654 році здобув перемогу над польськими військами, Україна знову була позначена на карті Європи, але вже як Гетьманщина. З того часу минуло багато років. Після входження в Радянський Союз вся наша країна, зокрема Київ до 1991 року прагнули стати незалежною і суверенною державою. І ось

удача посміхнулася нашій любій країні. Наша ненька стала вільною та незалежною державою. І Київ зміг знову стати столицею величної держави України, її душею і серцем, містом здійснення мрій, щастя та радості.

Пам'ятки, дивовижні храми та церкви, прекрасні вулиці та площі, провулки та закутки. Одними із найвизначніших місць є Софіївський та Володимирський собори, на Андріївському узвозі велично красується Андріївська церква, Печерська Лавра зі своїм неперевершеною краси Успенським собором, а також Майдан Незалежності.

Всі туристи прагнуть відвідати багато місць, щоб ознайомитися поближче із містом героєм Києвом. Зараз кожен відвідувач міста обов'язково завітає до всім відомого Майдану Незалежності, щоб перейняти той дух боротьби за вільну і справедливу країну. Багато хто прагне піти туди, як у музей під відкритим небом, як на місце подій.

Два роки тому на головній площі країни відбувалися страшні події. Мільйони людей виходили на мітинг задля майбутнього нашої країни. Це неможливо описати. Ті події торкнулися кожної живої душі, кожна людина знала, що тут відбувається. Хтось дуже хотів піти і підтримати мітингувальників, хтось сидів перед телевізором і щиро вболівав за Майдан, бо просто не міг туди потрапити, дехто надавав медичну, психологічну, матеріальну та моральну допомогу. А хтось був проти, проти Майдану. Ці люди просто не розуміли справжнього призначення Революції Гідності. Вони просто жили своїм ганебним життям, і все їх влаштувало. Їм не потрібне краще